

Ježíš jim řekl:
Já jsem chléb života;
kdo přichází ke mně,
nikdy nebude hladovět,
a kdo věří ve mně,
nikdy nebude žíznit. Jan 6:35

Sborové noviny

03/2014

Pravidelný měsíčník
sboru Apoštolské církve v Karvině

úvodník
slovo
rozhovor
napsali
svědectví
vzpomínka
oznámení

Plnit Boží vůli

úvodník

Drazí bratři a sestry,

chtěl bych dnešní úvodník začít vstupním pozdravem apoštola Pavla z listu Galatským:

Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista, který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce. Jemu buď sláva na věky věků. Amen.

Při četbě Skutků apoštolů na mě velice zapůsobila právě osoba apoštola Pavla. To, co mě oslovilo, byla jeho odevzdání, odvaha a cílevědomost, kterou se jeho život vyznačoval. Už od svého mládí byl horlivým zastáncem židovského učení a tradicí otců. Sám také patřil k těm, kteří pronásledovali první křesťany, které považoval za sektu. Ve Sk 9:1 je dokonce napsáno, že je chtěl vyhladit. To se velice zamlouvalo židovským vůdcům. Sám si vyžádal od velekněze doporučující listy pro synagogy v Damašku, aby tam pozatýkal následovníky Ježíše Krista. Pavel, který byl původně znám jako Saul z Tarsu a vystudoval jednu z nejlepších židovských škol, se odhodlal splnit „SVĚ“ poslání. Měl svou představu, že to je ten nejlepší způsob, jak sloužit Bohu. Tady vidíme, že i velice vzdělaný a moudrý člověk může být duchovně slepý. Možná právě proto ho na cestě před Damaškem Pán Ježíš zasáhl svým světlem, aby ho zastavil. Toto setkání Saulem velice otrásl. Když vstal, nic neviděl. Muži, kteří, byli s ním, ho dovedli do města. Následující tři dny nejedl a nepil.

O čem přemýšlel? Co prožíval?

Usilovně hledal v modlitbách a postu před Bohem vysvětlení toho, co se vlastně stalo. Začal si uvědomovat, že Boží pravda je úplně jiná, než ta, kterou se až doposud podle svého nejlepšího svědomí horlivě řídil. Po třech dnech se mu dostává vidění, že muž jménem Ananiáš vkládá na něj ruce, aby opět viděl. A tak se také stalo. Bůh totiž zjevil Ananiáši, jaké má se Saulem plány. Když ten pak vstoupil do Saulova domu, oslovil ho: „... můj bratře, posílá mě k tobě Pán - ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě; chce, abys opět viděl a byl naplněn Duchem svatým.“ (Sk 9:17) Saulovi se vrátil zrak. Ihned se nechal pokřtít. Poznal totiž PRAVDU, kterou tak usilovně hledal. Všechno, co znal z Písma, najednou nabralo nového významu a začalo do sebe zapadat. Až teď pochopil, že zaslíbeným Mesiášem je Ježíš Kristus, jehož stoupenice pronásledoval.

Již po několika dnech začal s odvahou kázat v synagogách a svými důkazy, že Ježíš je Mesiáš, přiváděl do úzkých damašské židy. (Sk 9:22) Jaká velká změna v životě tohoto člověka. S horlivostí začíná sloužit podlé Boží vůle. Ten, který před

několika dny byl pronásledovatelem, se najednou sám stává pronásledovaným, protože některým vlivným židům to začalo vadit a dokonce usilovali o to, aby ho zabili.

Vždy usiloval o to, co nejlépe sloužit Bohu, ale teprve když poznal Ježíše osobně a byl naplněn Duchem svatým, teprve tehdy jeho život dostává ten správný směr. Ve své horlivosti hlásat evangelium podstupuje mnohé těžkosti a problémy. Uvrhli ho do vězení, byl zbičován, kamenován, ztroskotal na moři, hladověl, procházel soužením. Nic z toho však Pavla nezastavilo.

Nade vše mu bylo hlásání evangelia ztraceným lidem, ať židům, nebo pohanům. Pavel dobře věděl, co život přináší, a proto neustále ve svých dopisech sbory povzbuzuje, ale také napomíná, aby křesťané žili z moci Ducha svatého a nevraceli se k tělesnému životu.

I nám se může někdy stát, že ve své horlivosti sloužit Bohu začneme prosazovat své názory, byť v nejlepší víře, a nedáme prostor Bohu. Někdy se stane, že nás Bůh dokonce zastaví v našich plánech. Ne proto, aby nás zavrhl, nebo odstavil na „vedlejší kolej“, ale naopak, aby nás skrze modlitbu a dotazování se po Boží vůli přivedl zpátky do své blízkosti, abychom slyšeli Jeho hlas.

Na druhé straně se může stát i to, že Bůh si nás bude chtít použít jako Ananiáše, abychom předali Boží slovo druhým lidem. I on se modlil za to, aby si ho Bůh mohl použít. To, co spojovalo oba tyto muže, bylo hledání Boží vůle na modlitbách. Je nádherné, jak Duch svatý působí a dovede nás překvapit.

Kéž toto slovo je pro nás povzbuzením k očekávání na skutky, které má Bůh pro nás připravené.

Závěrem bych uvedl Pavlovo slovo o službě, které píše v listu Římanům 12:11-12, a které vyjadřuje jeho životní postoj: „V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu. Z naděje se radujte, v soužení buďte trpěliví, v modlitbách vytrvalí.“

Tomáš Michalek

Ježíš, ten Pomazaný:

Náš vzor pro službu v nadpřirozené moci

v Duchu svatém

Nikdy nezapomenu na ten klidný srpnový večer, kdy jsem zakusil Ježíše jako toho, kdo mne osobně pokřtil Duchem svatým. Ani jsem vlastně přesně nevěděl, proč to zmocnění chci, hnala mě však touha zakusit ho. Jak jsem začal ve svých modlitbách dávat přednost Kristovu vedení, otevřela se v mém mladém duchovním životě nová etapa. Následující dny mi představily možnosti, které mi teď byly k dispozici - zároveň se zodpovědností, jež na mně ležela - v okamžicích, kdy jsem přiváděl někoho k Pánu a když jsem byl svědkem uzdravení poté, co jsem se za někoho modlil.

TIM ENLOE

Otevřely se dveře pro službu v nadpřirozené moci.

Nadpřirozená služba je hnacím motorem novozákonního šíření Božího království. Nedovedu si představit žádného služebníka, který by si ji nepřál zakusit a uvést tak v činnost nadpřirozené prvky svého Božího povolání. Snad i duchovní s tím nejnaškrubenějším kněžským kolářkem by byl vděčný za zmocňující navštívení Duchem svatým - i kdyby to bylo mimo jeho teologický rámec. Jak může někdo číst evangelia a Skutky, aniž bolestně netouží po službě v nadpřirozené moci? Procházet prašnými stezkami na doslech Kristovu učení a na dohled jeho zázračných činů, to by muselo zvednout ze židle i toho největšího pecivála!

Znovu se musíme zamyslet nad tím, jaký vzor nám zanechal Ježíš pro službu zmocněnou Duchem svatým. Jestliže on dělal nadpřirozené věci a řekl nám, abychom následovali jeho příkladu a dělali totéž, proč se tomu tak neděje? A tato otázka plodí ještě další podotázky.

1. Jak můžeme následovat Ježíšova příkladu, když On je Bůh a my ne?

Konal Ježíš zázraky čistě z moci svého božství (jako věčný Syn), nebo zde sehrál roli ještě jiný faktor? Písmo hovoří jasně. Mesiáš nemohl být zbaven svého božství jako Bůh-člověk (Ko 2,9), avšak jednal v moci pomazání Ducha svatého.

L 4 zaznamenává naplnění Izajášova proroctví: „Duch Hospodinův jest nade mnou, proto mne pomazal“ (L 4,18; Iz 61,1). Apoštol Petr odhalil christologickou podstatu Ježíšovy pneumatologie, když učil v Cesareji, že „Bůh obdařil (pomazal) Ježíše z Nazareta Duchem svatým a mocí, Ježíš procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblův, neboť Bůh byl s ním“ (Sk 10,38). Ježíš jednal díky tomu, že jej Duch svatý uschopňoval. Ne proto, že by jeho božství bylo nedostatečné. Jako náš vzor nám však musel ukázat cestu, která pro nás bude schůdná. Jeho příslib moci, přicházející spolu s křtem v Duchu svatém (Sk

1,8) nám může umožnit jednat tak, jak je to pouhému lidství nemožné.

Příslib ohledně „ještě větších skutků“ (J 14,12) nedal mnohým služebníkům spát. Tato slova o „větších skutcích“ se týkají nás; avšak jak můžeme jako pozemšťané doufat, že se budou opravdu dít? Zdá se, že na to nejsme dostatečně vybaveni. Z kontextu Ježíšových slov vyplývá, že v této souvislosti mluvil o blízkém seslání Ducha svatého - toho stejného Ducha, který sestoupil na Ježíše při jeho křtu v Jordánu. Ten zmocní nás, věřící.

Více než nejasný obraz Trojice by nám Ježíšův křest a následné sestoupení Ducha svatého - spolu se slyšitelným projevem Otcova potvrzení - měly zodpovědět naše osobní otázky ohledně služby v nadpřirozené moci. Ježíš nepotřeboval odpuštění vlastních hříchů ani moc Ducha k tomu, aby zvítězil nad osobní slabostí. Jako náš vzor následoval Otcovu vůli krok za krokem a ukazoval nám tak cestu, kterou my - kteří zoufale potřebujeme odpuštění a zmocnění - budeme schopni následovat. Sestoupení Ducha svatého na Ježíše při jeho křtu ukázalo jinou podobu vzoru, který si máme vzít za vlastní; vždyť hned poté Lukáš zaznamenává, že Ježíš byl „plný“ Ducha (L 4,1).

Kristovo spoléhání na sílu Ducha hovoří o naší zoufalé potřebě křtu v Duchu a „plnosti“ nadpřirozené moci, která s tím přichází. V naší službě můžeme následovat Kristova příkladu, neboť tak jako On, i my můžeme zakoušet moc Ducha svatého a spoléhat se na ni.

2. V čem si můžeme vzít z Ježíše, toho Pomazaného, příklad?

V Lukášově zprávě o počátku Ježíšovy mesiášské služby (L 4) vidíme, ve kterých dvou oblastech můžeme obecně očekávat nadpřirozeno: Duchem zmocněná řeč a Duchem zmocněné činy. Ježíšovo kázání, vyučování a prorocká služba jsou pro nás příkladem nadpřirozeného, Duchem zmocněného projevu. Synoptická evangelia poukazují na úžas zástupů, které se podívovaly autoritě a moci Kristem pronášených slov (Mt 7,29; Mk 1,22; L 4,32). Stejně tak Duch svatý projevil svoji moc v nadpřirozených skutcích uzdravování, vyhá-

nění zlých duchů a v zázracích (Mt 9,8, 15,31, Mk 1,27, L 4,36). Tyto skutky měly za cíl zdůraznit osobu a poselství Ježíše Krista.

Tento vzor bychom měli následovat. I když Ježíš, božský ideál, má Ducha „v plnosti“ (B 21 „bez omezení“, J 3,34), křest v Duchu svatém otevírá stejné dveře i nám. Ve Sk 1,8 je postup naznačen: nejprve přijmout moc a následně být svědkem; prorocké zmocnění a počáteční zkušenost pak vyústí do prorocké služby a služby v moci.

Všimněte si: hned po počátečním vylití Ducha o Letnicích Petr s takovou přesvědčivostí prohlašuje, že Ježíš je Kristus, že lidé jsou „zasaženi v srdci“ (Sk 2,37). Porovnejte to s předchozí reakcí lidí na Kristova slova. Následně třetí kapitola ukazuje, jak Petr a Jan demonstrují nejen Duchem zmocněnou řeč, ale také Duchem zmocněný skutek. Veřejně totiž uzdraví chromého žebráka sedávajícího poblíž Krásné brány. Lukáš chce čtenářům ukázat, že Kristovi následovníci převzali vzor Kristovy služby: Duchem zmocněná řeč a Duchem zmocněné skutky jsou výsledkem křtu v Duchu svatém. Přijmout a být – to jsou charakteristické znaky zkušenosti křtu v Duchu svatém.

3. Jak můžeme mít jistotu, že se skrze nás budou dít nadpřirozené věci?

Možná už je to léta, co jsme prožili křest v Duchu svatém a čas od času prožili nadpřirozené zmocnění. Jak však dnes můžeme s důvěrou vystoupit na vyšší úroveň a prožít hlubší zkušenost, závislost a poslušnost? Odpověď na tuto nelehkou otázku je často zatížena naším strachem a vědomím naší nedostatečnosti. Jednoduše řečeno, často víme, že na nás při křtu Duchem sestoupila holubice, ale kdesi hluboko v nás se stále skrývá ustrašené kuře. Naš strach nás často paralyzuje.

Jaké hlavní obavy tedy nabourávají naší sebedůvěru? Ty dvě zásadní pravděpodobně jsou:

1. Obava z toho, že se nic nestane.
2. Obava, že svou nezkušeností nebo nešikovností něco zkazíme.

Obě tyto obavy musíme překonat za pomoci Ducha svatého, Božího slova a modlitby. Ani skupina nejlepších roztleskávaček, ani sebevíc povzbuzující slova nám z tohoto vězení strachu nepomohou. Pokud se však zaposloucháme dostatečně dlouho do hlasu především evangelií a Skutků a ponoříme do Boží přítomnosti, jasněji uvidíme, jak takový normální život v nadpřirozené moci vypadá. Žádný teologický kurz ani studijní středisko nám nemohou zaručit ryzí růst naší víry a míry pomazání. Ponoříme-li se však do Písma a Boží přítomnosti, naše očekávání se znovu probudí. Písmo svědčí, že „víra je tedy ze slyšení zprávy a tou zprávou je slovo Kristovo“ (Ř 10,17; B21). Můžeme budovat svou víru tím, že se budeme modlit „v Duchu svatém“ (Ju 20).

Když zmírníme tento strach čtením Písma, modlitbou a Boží přítomností, svatá nespokojenost nás může dovést k bodu poslušnosti - bez ohledu na to, jak se bude jevit výsledek. Neobhajují nezodpovědný nebo povýšený přístup k věci. Když se však snažíme žít podle Písma a setrávat v přítom-

Skutky 2:37

Byli zasaženi v srdci.

nosti Ježíše, toho Pomazaného, naše sebedůvěra poroste. Mnozí se troufale pokusili vstoupit do oblasti nadpřirozeného bez silného vztahu k Božímu slovu, modlitbě a přítomnosti Ducha svatého. Stejně jako v případě sedmi synů Skévy jim pak nezbyde nic víc než hledat obvazy, kterými si převážou rány, a fíkové listy, kterými přikryjí svou nahotu.

Jsme-li skutečně zaměřeni na náš nebeský vzor - Ježíše, toho Pomazaného, a jsme-li odhodláni naplnit jím svěřené poslání, nadpřirozené nástroje Ducha - Duchem naplněná řeč a Duchem zmocněné činy - budou rovněž součástí našeho života. Soustředění na Krista a modlitby, četba Božího slova a přítomnost Ducha svatého nás také budou chránit od tělesné neuváženosti, předsudků a pýchy.

Moje zkušenost se křtem v Duchu svatém následovaném činem - přijmout a být - změnila směr mé duchovní dráhy a více přiblížila můj život Kristovu vzoru. Možná jste si však spolu se mnou všimli, že naše předchozí zkušenosti se mohou proměnit v nádherné vzpomínky, které s postupem času ztrácejí svůj dopad. Proč se ke mně nepřipojíte a znovu nezkusíte hledat Ježíše, toho Pomazaného, skrze modlitbu, studium Božího slova a čas strávený v přítomnosti Ducha? Písmo mluví jasně. Duch svatý na nás sestupuje, aby nás pomazal k nadpřirozené službě. „Přijmete moc a budete svědky.“ (Sk 1,8)

Duchem zmocněná řeč
a Duchem zmocněné skutky
jsou výsledkem křtu

v Duchu svatém.

TIM ENLOE pochází z Wichita v Kansasu. Je to evangelista, který cestuje po celých Spojených státech i dalších zemích a vyučuje o Duchu svatém a slouží v jeho moci. Více informací najdete na www.enloeministries.org

Článek je převzatý z časopisu *Enrichment* 01/2010

Alberte, minulý rok byl pro celou vaši rodinu velice zajímavý z hlediska cestování. V létě jste odjeli za rodinou do Belgie, kde jste pomáhali a vyučovali ve sboru tvého synovce, pak jste byli na Slovensku v rámci školení BTC a nakonec jste jeli do Anglie. Můžeš nám něco říct o této poslední cestě?

Opravdu ten minulý rok, co se týče cestování, byl velice požehnaný. V prosinci jsme měli příležitost podívat se za rodinou do Anglie, můj synovec Rudko spolu s manželkou Julkou nás pozvali na Vánoce k nim domů. Podařilo se nám velice výhodně zakoupit letenky a tak jsme 18. prosince odletěli z Mošnova do Londýna. Tam už na nás čekal s autem Rudko a odvezl nás do vzdáleného 250 km od Londýna města Derby. Spolu s Rudkovou rodinou tam žije také moje sestra, bratr, neteře a synovci, kteří se ze Slovenska přestěhovali do Anglie za prací. Využili jsme tedy tento čas k návštěvě rodiny a nějaký čas jsme pobyli spolu.

Co bylo důvodem, že odjeli do Anglie?

Důvodem jejich odjezdu bylo především sehnat práci, protože na Slovensku je s tím problém. Mnozí to takto řeší, že odjíždějí do jiných zemí. V Anglii sice práci zatím nemají práci na stálo, protože je tady mimo jiné i jazykový problém, ale jsou tady pracovní agentury, které zajišťují práci brigádně. Sociální systém tady funguje jinak než u nás a je založený na tom, že lidé můžou dostat výhodnější sociální podpory, když pracují, než když nic nedělají, a to je velice motivující pro stálé ucházení se o pracovní místa.

Jak se žije lidem, kteří se tam přestěhovali?

Derby je velkým městem a má asi kolem 250.000 obyvatel. Město je rozděleno do několika čtvrtí a v jedné z nich bydlí právě přistěhovalci z různých národů. Jsou tady Muslimové, Pákistánci, Turci, Romové a mnozí další. Všechno je tady stejné - domy i ulice. Měl jsem jednou problém, protože jsem si nezapamatoval ulici, ale naštěstí jsem věděl číslo dveří, tak jsem to našel.

Jak tam lidé komunikují? Protože ne všichni asi znají angličtinu tak, aby se dovedli domluvit.

Někteří už tam jsou několik let, ti už nemají až tak velký problém se domluvit. Lidé se tady učí angličtinu a dělají z ní zkoušky. Děti si tady velice rychle zvykají a chodí do místních škol. Výhodou je, že všechno se tady vyřizuje telefonem, takže není třeba chodit po úřadech.

Měl jsi příležitost sloužit také ve sboru, který tam postupem času založili.

Jsou tam dva sbory, které založili křesťané, kteří odešli do Anglie ze sboru Devleskero Kher. V jednom z nich je pastorem Rudko a tak jsem měl také možnost sdílet se slovem na dvou shromážděních. Tento sbor má asi kolem 50-ti dospělých lidí. Když jsme tam přijeli, tak se právě přestěhovali na nové místo. Místní křesťanský sbor k nim byl velmi vstřícný a umožnil jim pronájem místnosti ke scházení se na nedělní

bohoslužby. Byl se tam na nás podívat i jejich pastor a velice se mu shromáždění líbilo. My jsme se zase byli podívat na jejich silvestrovské chvály ve velkém, jakoby divadelním sále, kde zpíval pěvecký sbor. Bylo to nádherné.

Zažili jste nějakou zajímavou zkušenost během tohoto pobytu?

Určitě nás velice těšilo, že se nám, díky Pánu podařilo dát „dohromady“ mé sourozence, sestru s bratrem, kteří nějakou dobu spolu nevycházeli dobře. Bratr bydlí v městě Stoke-on-Trent vzdáleném 70 km od Derby. Jeli jsme je společně se sestrou navštívit a bylo to velmi dobré, protože se spolu usmířili. Bratr zatím není věřící, ale mohli jsme přinést evangelium i do jeho domu a věřím, že Pán jednal i v jeho srdci. Jsem rád i z toho důvodu, že jsem je mohl nedávno znovu kontaktovat a projevil zájem o to, aby je navštěvovali lidé ze sboru od Rudka, a aby tam u nich mohla být domácí skupinka.

Jaká je tam mezi lidmi nálada?

Měl jsem z toho velkou radost, protože se zlepšily vzájemné vztahy a také celá ta komunita drží spolu. To samé ve sboru je vidět radost, jeden za druhého se přimlouvají a modlí, dodržují pravidelný modlitební sborový život, mládež je zapálená pro službu. Přes týden se na modlitbách vystřídají jak muži, tak ženy, protože modlitby mají časově rozdělené a tak se každý může vystřídat při hlídání dětí. Líbilo se mi také to, že se všichni ochotně zapojovali do služby, ať už to byly modlitby, nebo skupinky nebo další jiné aktivity.

O čem jsi měl kázání?

Jedno bylo o víře a to druhé, jak přichází Boží požehnání, že požehnání nepřichází jenom skrze to, že chodím do sboru, ale také se zapojuji do fungování sboru. Chodit a zapojit se, v tom je velký rozdíl. Týká se to také oblasti finanční podpory sboru, protože by jinak neměli prostředky např. k zaplacení pronájmu sálu nebo jiných výloh spojených se službou ve sboru. Je to třeba lidi vyučovat a stále připomínat.

Máš nějaké misijní plány na tento rok?

Modlíme se za to, a pokud se všechno podaří, chtěli bychom i tento rok navštívit oba sbory jak v Belgii, tak v Anglii, ale uvidíme, co všechno nám Pán přichystá.

Děkuji za rozhovor a přeji vám mnoho Božího požehnání při další misijní práci.

ptal se Tomáš Michalek

Milí bratři a milé sestry,

v neděli 16. 2. jsme vyjeli na tři dny na chatu „Kyčera“ v Kosařkách. Jelo nás něco kolem 30-ti lidí i s dětmi.

Já osobně s manželem Tomášem a dětmi jsme jeli poprvé na chatu s křesťany našeho sboru. Chci vám říct, že to pro nás bylo něco nového. Poznali jsme se více s křesťany, kteří jeli s námi. Byla to velká zkušenost. Moc se nám líbil program, který měli bratři připravený pro děti i pro nás dospělé.

Ráno měly děti rozcvičku, pak byla snídaně, do oběda bylo zamyšlení nad životem Mojžíše, a pak si děti hrály různé hry. V pondělí jsme měli výšlap na Kamenitý, z malé procházky byla neplánována pořádná túra. Po výborném obědě, který připravila Anička s Jarkem, byl odpolední klid. Později se děti znovu zabývaly Božím slovem a také nechyběl čas na chvály. Po večeri měli děti večerní program.

Děti měly ve 22:00 večerku a pro nás dospělé měl pastor Lumír připravené slovo. Zrovna končil „Národní týden manželství“ a tak jsme se první večer zabývali biblickým pohledem na úlohu muže. Druhý večer zase úlohou ženy. Základem byl text z Efeským 5,21-33.

Byla jsem ráda, že jsem se mohla dovědět něco nového. I když venku bylo sněhu poskromnu, ve stínu lesa jsme přece nějaký sníh našli, a tak si děti mohly zajezdit na lopatách,

bobech i jiných předmětech. Albiho neodradily ani berle, jezdil s dětmi a těšil se z toho jako malý kluk ☺. Třetí den se po obědě uklízelo a jelo domů.

Moc jsme si to užili. Byl to pěkně strávený čas v krásné už skoro jarní přírodě. Jsme rádi, že jsme tam jeli a vzájemně se více poznali.

Pán vám žehnej!

Marie Pechová

Setkání „60 plus“

Začátkem roku 2014 jsme se už všichni těšili, že bude další setkání seniorů. Onen den nastal 7. února. Pavel Kožina si vzal na starost celou přípravu. Vše měl pečlivě promyšlené, od chválicích písní, projekce až po vybraného hosta - Ráchelku Balogovou, která zpívala chvály i v romštině a sama se doprovázela na kytaru.

Povzbudil nás Božím slovem z Izajáše 41:10, kde je napsáno: **„Neboj se, vždyť já jsem s tebou, nerozhlížej se úzkostlivě, já jsem tvůj Bůh. Dodám ti odvahu, pomoci ti budu, budu tě podpírat pravici své spravedlnosti“**. Je třeba si tyto verše připomínat, přijmout je a žít s tímto slibem v každé chvíli života.

V další části setkání měl Pavel připravenou projekci cest z Izraele. Díky tomu jsme mohli vidět, jak cestoval po Izraeli na mapě, tedy on cestoval skutečně, to my ho doprovázeli na mapě. U každého města, které Pavel navštívil, nám Tomáš prezentoval snímky zajímavostí daného místa. Také manželé Bílkovi byli v prosinci v Izraeli a pustili nám z cestování zajímavý filmový záznam.

Samozřejmě jsme měli krásně prostřené stoly a výborné pohoštění, o které se postarala Trudka svými vyhlášeně perfektními koláčky (Lešku ty se máš). O chlebičky, kávu, čaj a ostatní se staraly Miladka a Ilonka (poznámka redakce - za moc dobré pomazánky a biskupské chlebičky děkujeme autorce článku ☺).

Poděkování patří všem, kteří přiložili ruku k dílu i řidičům, kteří nás dovezli a zase dopravili večer domů. A nezapome-

nu ani na Tomka, který se staral o technické zázemí.

Po závěrečné modlitbě a poděkování Pánu za toto setkání následovala „volná část - povídání“. Přijely také dvě sestry z Bohumína, a tak jsme je mohli blíže poznat. Je mi líto, že příležitost ke sdílení využilo málo z nás. A to se říká, že my ženy nevíme, kdy s mluvením přestat. Tady to vypadalo, že nevíme, kdy začít,... snad příště.

Dovoluji si poděkovat za všech 16 bratrů a sester a těšíme se na to, co Pavel připraví příště.

Děkujeme, bylo to moc fajn.

ew

Svědectví Stanislava Fízer

Narodil jsem se v roce 1962 v Mariánských Lázních. Moji rodiče se přestěhovali na Slezsko, kde bylo více pracovních příležitostí. Přišli za prací a já, jako malý kluk, s nimi. V roce 1968 jsem nastoupil do základní školy, kde jsem zažil i hodiny náboženství. K Bohu mě to nepřiblížilo a doma mě rodiče za Bohem také nevedli. Rodiče byli tradiční katolíci, ale do kostela nechodili. Vyrůstal jsem tedy jako nevěřící.

ŽIVOT JSEM NEMĚL SNADNÝ

Začal jsem pracovat na šachtě a brzy jsem poznal svou budoucí manželku Helenku, která od narození vyrůstala na Karvinsku. Po svatbě jsem s ní bydlel v Orlové. Postupně se nám narodili tři synové. Já jsem však byl špatný člověk. Deně jsem vypil hodně vodky. Jednoho dne jsem byl zase opilý a pohádal jsem se s manželkou. Začal jsem ji bít a malý syn Lukáš se mamky zastal. Já jsem ho za to dost surově uhodil. V tu chvíli jsem rychle vystřízlivěl a začal mít výčitky svědomí. Byl jsem zarmoucen sám ze sebe a rozhodl jsem se ukončit svůj život. Rozloučil jsem se s rodinou a řekl jim: „Už budete mít ode mě klid.“ Šel jsem na půdu a tam jsem se oběsil. Manželka slyšela bouchnutí a tak se šla podívat na půdu, co tam dělám. Když mě uviděla, spustila poplach. Odřízli mě, dávali mi umělé dýchání a hodinu mě oživovali. Asi 7 minut jsem visel na laně. Prožil jsem klinickou smrt, nahlédl do pekla a viděl modré ptáky, kteří mi litali kolem krku.

Z nemocnice jsem se dostal do Opavy na léčení. Po návratu domů jsme se přestěhovali do Karviné. V té době jsem už byl vyrazen ze šachty, kde jsem pracoval 27 let. V bytě jsme neměli elektrinu a tak se Helenka odstěhovala na ubytovnu i s nejmladším synem. Lidé kolem nás se rozváděli, aby dostali více peněz ze sociálních dávek, a tak jsme se rozvedli také (už v Orlové). Bydleli jsme tedy odděleně. Já doma a manželka na ubytovně. Dělal jsem si, co jsem chtěl. Vysedával po hospodách a sem tam zašel za manželkou na ubytovnu. Starší synové Pavel a Staník už byli dospělí a nebydleli s námi. Mladší syn Lukáš se mě bál.

Jednou jsem to zase přehnal s pitím. Začal jsem si doma vařit kávu, ale usnul jsem u toho. V kuchyni se po čase nahromadil plyn. Já jsem se probudil a zapálil si cigaretu. Najednou začalo vše hořet. Chytly záclony, sedačka a další věci. Když jsem vše uhasil, tak se ozvala velká rána a já odletěl i s dveřmi. Vybuchlo mi plynové topení, gamatky, které dostaly zpětný chod. Vše jsem začal znovu hasit. Přijeli lékaři a hasiči, ale já nechtěl od nikoho pomoci. Odháněl jsem všechny, neboť jsem byl v šoku. Záchránná služba mě převzala do nemocnice v Ostravě - Porubě a lékaři mě dali vzhledem k mým popáleninám do umělého spánku. Po dvou a půl měsíci v umělém spánku jsem upadnul do kómatu. Lékaři mi zapomněli dávat lék, který jsem měl užívat. Dostal jsem se do pekla a tam si se mnou démoni dělali, co chtěli. Opakovaně trápili mé tělo. Manželka řekla lékařům, že kóma může být způsobená nedostatkem léku Neurol, který jsem užíval. Když Helenka přišla na návštěvu a mluvila na

mě, tak jsem ji slyšel, ale nemohl jsem odpovídat. Stále mě obtěžovali démoni a bylo jich velmi mnoho.

CHCEŠ BÝT MŮJ?

Potom jsem uviděl bílé světélko a uslyšel hlas, který mi říkal: „Chceš být můj?“. Bál jsem se říci ano, aby mi démoni nedělali ještě horší věci než doposud. Rozhodl jsem se a řekl: „Ano, chci být tvůj“. Ohromná ruka mě zvedla vzhůru, začaly pípat lékařské přístroje a já začal komunikovat s okolím. Do týdne jsem byl v pořádku a cítil jsem se dobře. Později mi Helenka říkala, že když byla za mnou, tak jsem chvíli mluvil s ní a chvíli s těmi duchy. Během umělého spánku mi velmi natekla hlava a po celém těle jsem měl obvazy.

V době, kdy byla Helenka poprvé za mnou na návštěvě, už chodila do sboru (na shromáždění do Nonstopu). Ve sboru se za mě začali modlit a Bůh mi dal v životě ještě šanci. Promluvil ke mně, zda chci být Jeho. Během dvou týdnů mě propustili domů a já docházel jen na převazy. Doma jsem slyšel od Helenky o Bohu, jak proměňuje její život, a tak jsem Ho chtěl také poznat. Začali nás navštěvovat lidé ze sboru a já postupně poznával cestu spasení. Začal jsem chodit na skupinku, kde probíhal Alfa kurz. Tam jsem přijal Pána Ježíše jako svého Spasitele.

PROMĚNA

Od toho času se můj život změnil - přestal jsem pít a kouřit. Uvěřil jsem ve svých 46 letech. Ve sboru jsem se dozvěděl, že se Bohu nelíbí naše soužití bez sňatku. Rozhodli jsme se tedy znovu uzavřít manželství. Po svatbě jsme se dali pokřtít ve vodě. Starší synové Staník a Pavlík také uvěřili a Bůh pomalu proměňuje i jejich život. Dnes máme daleko pěknější vztahy v rodině než dříve a co je hlavní, dokážeme si odpouštět.

Bohu jsem nesmírně vděčný za to, co pro mě udělal. Je mi líto, že jsem se s Kristem nesetkal dříve. Dostal jsem dar Ducha svatého a mluvím jinými jazyky. Bůh se mi dává stále poznávat. Po večerech se doma spolu modlíme.

Chci věrně následovat Pána Ježíše Krista, neboť jsem byl dvakrát zachráněn od smrti.

Stanislav Fízer

sepsal Lumír Folvarčný

V neděli dne 2. února 2014 odešel k Pánu náš milý bratr **Jozef Kaušitz**.

Poslední rozloučení s bratrem Jozefem proběhlo ve čtvrtek 6. února 2014 v pohřební síni v Karviné - Ráji.

Blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu. Zjevení Janovo 14:13

Bratr Jozef se dožil věku 75 let. Velmi živě si vzpomínám na chvíle, kdy se rozhodl odevzdat svůj život Pánu Ježíši Kristu. Uvěřil v roce 1992 společně se svou manželkou Alžbětou. Smlouvu s Bohem uzavřel vodním křtem dne 27. listopadu 1992. Vždy mě těšilo pozorovat radost Jozefa, kterou měl ve společenství křesťanů.

V roce 2011 Jozefovi po 50-ti letech šťastného manželství zemřela manželka, o kterou v posledních třech letech jejího života pečoval. Se smrtí milované ženy se s pomocí Boží dokázal vyrovnat a neztrácel chuť k životu.

Ke konci života jej začala opouštět síla, ale on statečně bojoval. Mnohé těžkosti bral s humorem. Později mu začaly selhávat orgány a přidal se zápal plic. K Pánu odešel v nemocnici v Českém Těšíně brzy ráno dne 2. 2. 2014.

Modleme se za pozůstalé Jozefa. Ať je Bůh potěšuje a dá jim poznat cestu spasení.

Lumír Folvarčný

Svítání

Je noc, na víčka usedl mi spánek
a někdo něžně pohladil mou tvář.
Začal mi číst a z otevřených stránek,
vdechl do mého nitra,
víru do příštího jitra.

Už svítá a On s každým úsvitem každícké ráno,
vždy se stejnou láskou mě vítá.

Toužím se ponořit s Tebou do hlubin mého srdce.
Nechat ho přetavit láskou, co v ranním úsvitu změní se v holubici,
která křídly bělostnými rozvíří vzduch plný Tebe
do širokého okolí a poznání sounáležitostí se rozproudí tělem,
které v radostném opojení milost Tvou se naučí přijímat.

Helena Kudrnová

KONFERENCE NEJEN PRO MANŽELSKÉ PÁRY

DATUM: SOBOTA **15. BŘEZNA** 2014

Místo: **budova Apoštolské církve**
V Zídkách 402, **Kolín**

Cena: 200 Kč manželský pár,
150 Kč jednotlivec

HLAVNÍ ŘEČNÍK: **PAVEL RAUS**

PAVEL RAUS za minulého režimu vystudoval ČVUT v Praze a po revoluci vystudoval klinickou psychologii a teologii na Wheaton College ve Wheatonu v Illinois v USA. Pavel vyučuje na Evangelikálním teologickém semináři v Praze, kde také vede katedru pastorační. Zabývá se oblastí vztahů, manželství a rodiny, sexuality, pastorační a syndromem vyhoření. Se svojí manželkou Júlíí mají dvě dospělé dcery a žijí ve Vysokém Mýtě.

více info na webu: www.apostolskacirkev.cz

Všem oslavencům
přejeme mnoho
Božího požehnání

29. 3. 1999 **Malinová**
Natálie

30. 3. 2005 **Vagunda**
Adam

17. 3. 1962 **Fízer**
Stanislav

18. 3. 1967 **Bojčuková**
Iveta

19. 3. 1993 **Michalek (ml.)**
Tomáš

27. 3. 1959 **Gembická**
Anna

Kéž rostete v milosti
a v poznání našeho Pána
a Spasitele Ježíše Krista.
Jemu buď sláva nyní
a až do dne věčnosti.

2 Petrův 3:18

POZOR! ZMĚNA ČASU

adresa: Apoštolská církev, Sborové noviny,
Za Panelárnou 2481/2, 735 06 Karviná 6
tel.: +420 596 318 745
e-mail: ackarvina@volny.cz
web: www.ackarvina.cz
BS: 105 101 764 / 0300

Pravidelný měsíčník sboru Apoštolské církve v Karviné. číslo 03, ročník 21
SBN vychází pro potřebu AC v Karviné a jsou distribuovány zdarma.

Jakékoliv příspěvky vždy vítáme! Články, recenze, slovo povzbuzení, svědectví a jiné můžete předávat osobně v kanceláři sboru anebo zasílat na uvedené adresy. Na schválení vyučujících příspěvků mají vyhrazené právo starší sboru a pastor. Uzávěrka příjmu příspěvků do dalšího čísla SBN: 27. 03. 2014